

Zpráva likvidátora insolvenčnímu soudu o možnosti uplatnit v insolvenčním řízení neplatnost nebo neúčinnost právních úkonů dlužníka

K iniciaci možného šetření nesouladu mezi údaji obsaženými ve zprávě dle § 144 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona a údaji o majetku dlužníka uvedenému v seznamu dle § 104 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona slouží (neplyne-li pochybnost o správnosti uvedených údajů z dosavadního obsahu spisu) postupy předepsané úpravou obsaženou v ustanovení § 144 odst. 1 písm. d/ a e/ insolvenčního zákona. Vyplyvá-li ze seznamu majetku dle § 104 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona, ze zprávy likvidátora dle § 144 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona a z dosavadního šetření insolvenčního soudu, že dlužník nemá žádný majetek, lze opačný závěr (vylučující zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku) přijmout jen na základě konkrétních tvrzení o tom, že dlužník majetek má (a jaký), případně konkrétních tvrzení o neplatných nebo odporovatelných právních úkonech dlužníka.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 48/2011, ze dne 31.5.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka E M., a. s. „v likvidaci“, se sídlem v K., vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 33 INS 14163/2010, o insolvenčním návrhu dlužníka, o dovolání věřitele S. Select s. r. o., se sídlem v P., zastoupeného JUDr. T.T., advokátem, se sídlem v P., proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. dubna 2011, č. j. KSOS 33 INS 14163/2010, 3 VSOL 64/2011-A-23, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 3. ledna 2011, č. j. KSOS 33 INS 14163/2010-A-13, zamítl Krajský soud v Ostravě (dále též jen „insolvenční soud“) insolvenční návrh dlužníka pro nedostatek majetku dle § 144 odst. 1 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona).

K odvolání věřitele Start Select s. r. o. (dále též jen „věřitel“) Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 21. dubna 2011, č. j. KSOS 33 INS 14163/2010, 3 VSOL 64/2011-A-23, potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

Oba soudy vyšly z toho, že:

1/ Dlužník je obchodní společností zrušenou rozhodnutím soudu (usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. března 2011, č. j. 15 Cm 228/2007-19); tímž rozhodnutím jmenoval soud likvidátorem dlužníka JUDr. V.V. (dále jen „likvidátor“), který byl ke dni jmenování zapsán v seznamu insolvenčních správců.

2/ Likvidátor podal jménem dlužníka insolvenční návrh, v němž prohlásil, že prověřením úkonů dlužníka nezjistil možnost uplatnit v insolvenčním řízení neplatnost či neúčinnost úkonů dlužníka.

3/ Dlužník má peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti vůči 15 věřitelům v celkové

výši 6.454.846,- Kč a tyto závazky není schopen plnit, jelikož nemá žádný majetek.

4/ Insolvenční soud provedl šetření o majetku dlužníka (dotazem u úřadů evidujících majetek, vyhláškou věřitelům dlužníka); žádný majetek ani právní úkony, u kterých by bylo možno uplatnit neplatnost nebo neúčinnost, nezjistil.

Odvolací soud dále přihlédl k tomu, že likvidátor neměl k dispozici žádné písemné (obchodní a účetní) doklady dlužníka, že dlužník nesídlí na adrese sídla zapsaného v obchodním rejstříku, že likvidátoru se nepodařilo kontaktovat posledního předsedu představenstva dlužníka (Ing. Z.M.) a že poslední generální ředitel dlužníka (V.Ž.) likvidátoru pouze sdělil, že v této funkci (jakož i v představenstvu) nepůsobí od roku 2006.

V rovině právního posouzení věci odvolací soud poté, co dovedl, že věřitel má za dlužníkem pohledávku, přitakal závěru insolvenčního soudu, že dlužník je v úpadku a že současně nebyl (šetřením likvidátora ani insolvenčního soudu) dohledán žádný majetek, který by postačoval k úhradě nákladů insolvenčního řízení. Odtud uzavřel, že (tak) byly splněny podmínky stanovené v § 144 odst. 1 insolvenčního zákona.

K námitce věřitele, že dlužník má majetek z neúčinných právních úkonů, odvolací soud uvedl, že věřitel měl reagovat na výzvu insolvenčního soudu zveřejněnou v insolvenčním rejstříku dne 1. prosince 2010 a sdělit konkrétní údaje o majetku dlužníka nebo o jeho neúčinných právních úkonech. Vedle toho zdůraznil, že věřitel sice tvrdí, že majetek dlužníka byl ze společnosti vyveden, jde ovšem pouze o obecná tvrzení (věřitel neuvedl žádné bližší údaje o takovém majetku) ani pro svá tvrzení nedoložil důkazy. Jeho námitky proto nemohou zvrátit závěr, že nebyl dohledán žádný majetek dlužníka.

Proti usnesení odvolacího soudu podal věřitel dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), uváděje, že jsou dány dovolací důvody uvedené v ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř., tedy, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (odstavec 2 písm. a/) a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odstavec 2 písm. b/) a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Konkrétně dovolatel namítá, že soud je povinen prověřit všechny údaje a vypořádat se s námitkami věřitelů ohledně možného majetku dlužníka; teprve poté má zvážit, zda je vytvořen spolehlivý podklad pro závěr, že tu není majetek, který by mohl v insolvenčním řízení posloužit jako zdroj uspokojení pohledávek věřitelů.

Dovolatel tvrdí, že v dané věci přistoupil likvidátor k šetření o majetku dlužníka a k posuzování možných neplatných a odporovatelných právních úkonů dlužníka „jen povrchně a formálně“, neboť není možné, aby závazky dlužníka ve výši 6.454.847,- Kč vznikly „bez odezvy“ na straně aktiv. Usuzuje, že muselo jít o společnost s nezanedbatelným obratem a její aktiva buď byla převedena na jinou osobu v době, kdy se společnosti dařilo, nebo společnost žádná aktiva nikdy neměla, a pak by podvodné jednání spočívalo ve „vylákání částek z věřitelů společnosti bez náležitého protiplnění“.

V této souvislosti dovolatel poukazuje na to, že dle výroční zprávy z roku 2005 měl dlužník v té době ve svém vlastnictví nemovitosti a jeho aktiva činila 35.348.000,- Kč. Podle dovolatele měl likvidátor ověřit, kde se nalézá účetnictví dlužníka (a to i za spolupráce Policie České republiky při zjišťování pobytu „jednatele společnosti“), toto zajistit, prověřit a dohledat majetek dlužníka.

Dovolatel dále míní, že odvolací soud nesprávně aplikoval ustanovení § 144 insolvenčního zákona, jestliže mu vytkl, že tvrzení o majetku dlužníka z neúčinných právních úkonů neuplatnil již k výzvě

insolvenčního soudu z 1. prosince 2010. Tento výklad považuje za krácení práv věřitele, neboť prvním úkonem, který v řízení učinil, bylo až jeho odvolání proti usnesení insolvenčního soudu o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku. K tomu dodává, že není bezpečnostní agenturou, která by mohla sama dohledat pohyb dlužníkovy majetku a právě pro takovou situaci zakotvil obchodní zákoník institut likvidátora a veřejné právo (zakotvilo) postup v insolvenčním řízení.

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného usnesení je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 26. května 2011, tj. naposledy ve znění zákona č. [73/2011](#) Sb.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona pro insolvenční řízení a pro incidenční spory se použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Pro rozhodnutí vydaná v insolvenčním řízení jsou tudíž ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a/ o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., pro posouzení předpokladů zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku dle § 144 insolvenčního zákona. Potud jde o otázku dovolacím soudem dosud neřešenou.

Závěr, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam, přitom Nejvyšší soud přijal s vědomím faktu, že Ústavní soud nálezem pléna ze dne 21. února 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11, zrušil ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. až uplynutím 31. prosince 2012 a s přihlédnutím k tomu, že v době podání dovolání měl dovolatel právo legitimně očekávat, že splnění podmínek formulovaných ustanovením § 237 odst. 1 písm. c/, odst. 3 o. s. ř. povede k věcnému přezkumu jím podaného dovolání (srov. též nález Ústavního soudu ze dne 6. března 2012, sp. zn. IV. ÚS 1572/11).

Nejvyšší soud se nejprve - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř., tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Podle ustanovení § 144 insolvenčního zákona insolvenční soud zamítne insolvenční návrh pro nedostatek majetku, jestliže a/ dlužník je obchodní společností, která byla zrušena rozhodnutím soudu, b/ jménem dlužníka podal návrh likvidátor, který byl jmenován soudem ze seznamu insolvenčních správců, c/ likvidátor dlužníka předloží insolvenčnímu soudu zprávu o tom, že prověřil možnost uplatnit v insolvenčním řízení neplatnost nebo neúčinnost právních úkonů dlužníka, d/ ze seznamu majetku dlužníka a šetření insolvenčního soudu vyplývá, že majetek dlužníka nebude postačovat k úhradě nákladů insolvenčního řízení, a e/ věřitelé dlužníka byli vyhláškou vyzváni ke sdělení údajů o majetku dlužníka a údajů o právních úkonech dlužníka, u kterých by bylo možno uplatnit neplatnost nebo neúčinnost, a žádný majetek ani úkony dlužníka nebyly zjištěny (odstavec 1). Odstavec 1 se nepoužije, pokud navrhovatel v souladu se zákonem zaplatil požadovanou zálohu

na náklady insolvenčního řízení (odstavec 2). Proti rozhodnutí o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku dlužníka se může odvolat i věřitel, který doloží, že má za dlužníkem pohledávku (odstavec 3). Usnesení o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku je podkladem pro výmaz dlužníka z obchodního rejstříku, nejde-li o právnickou osobu zřízenou zákonem (odstavec 4).

Účelem insolvenčního zákona není vytváření podmínek pro výmaz nefunkčních obchodních společností z obchodního rejstříku. To dokládá právě úprava obsažená v § 144 insolvenčního zákona, jež omezuje možnost následného výmazu obchodní společnosti z obchodního rejstříku coby důsledek zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku jen na případy tímto ustanovením vymíněné (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. října 2011, sen. zn. 29 NSČR 13/2011, které je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - veřejnosti dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku je zvláštním způsobem rozhodnutí o insolvenčním návrhu. Na rozdíl od zamítnutí insolvenčního návrhu dle § 143 insolvenčního zákona, které rovněž patří do skupiny jiných rozhodnutí o insolvenčním návrhu (slovy „jiná rozhodnutí“ je přitom nutno rozumět všechna ostatní rozhodnutí než rozhodnutí o úpadku), je předpokladem jeho vydání - byť v ustanovení § 144 výslovně neuvedeným - osvědčení dlužníkovy úpadku.

Účelem institutu zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku je umožnit - za dodržení stanovených podmínek - pro vymezenou skupinu dlužníků vydání rozhodnutí, které má obdobné účinky jako rozhodnutí o zrušení konkursu dle 308 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona, tj. vede k výmazu dlužníka z obchodního rejstříku, aniž by (pro nedostatek majetku dlužníka) byli byť jen poměrně uspokojeni jeho věřitelé (srov. i ustanovení § 312 odst. 3 insolvenčního zákona).

Vzhledem k závažnosti dopadu rozhodnutí o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku do právního postavení dlužníka a práv jeho věřitelů, podmínil zákonodárce v ustanovení § 144 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona možnost jeho vydání řadou předpokladů, jimiž se toto rozhodnutí odlišuje od zamítnutí návrhu na prohlášení konkursu pro nedostatek majetku podle předchozí právní úpravy obsažené v ustanovení § 12a odst. 4 zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. prosince 2007 (dále též jen „ZKV“).

Kromě požadavku, aby insolvenční soud založil závěr, že majetek dlužníka nebude postačovat k úhradě nákladů insolvenčního řízení, i na svém šetření (§ 144 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona) a aby věřitelé dostali příležitost před případným rozhodnutím dle § 144 insolvenčního zákona sdělit soudu údaje o majetku dlužníka a o možných neplatných či neúčinných právních úkonech dlužníka (§ 144 odst. 1 písm. e/ insolvenčního zákona), jež soudní praxe dovodila i pro konkursní poměry podle zákona o konkursu a vyrovnání (srov. např. bod VII. stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. června 1998, Cpjn 19/98, uveřejněném pod číslem 52/1998 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek /dále jen „R 52/1998“/, str. 175 /351/, poslední odstavec odůvodnění a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. května 2006, sp. zn. 29 Odo 707/2004, uveřejněné pod číslem 40/2007 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek), se oba instituty liší především nároky, které klade insolvenční soud na osobu a činnost likvidátora, který jménem dlužníka podává insolvenční návrh.

Zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku je možné, jen jde-li o insolvenční návrh, který jménem dlužníka - obchodní společnosti, zrušeného rozhodnutím soudu, podal soudem jmenovaný likvidátor, a to za současného naplnění předpokladu, že šlo o likvidátora jmenovaného soudem ze seznamu insolvenčních správců (srov. § 71 odst. 7 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku a § 144 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona).

Likvidátorem by tak měla být osoba na společnosti nezávislá, která zároveň splňuje podmínky pro

ustanovení do funkce insolvenčního správce (srov. ustanovení § 21 odst. 1 insolvenčního zákona a zákon č. [312/2006](#) Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů). Tento požadavek by měl eliminovat obavu z možného zneužití tohoto institutu podáváním účelových insolvenčních návrhů, v nichž dlužníci, ve snaze vyhnout se uspokojení pohledávek věřitelů, svůj majetek zatají nebo neuvedou údaje o právních úkonech, u nichž by bylo možno v insolvenčním řízení uplatnit jejich neplatnost nebo neúčinnost.

Z ustanovení § 144 odst. 1 písm. c/ a d/ insolvenčního zákona se dále podává, že vydání rozhodnutí o zamítnutí insolvenčního návrhu dlužníka pro nedostatek majetku je podmíněno i tím, že (na dlužníku - obchodní společnosti nezávislý) likvidátor prověřil majetkové poměry dlužníka (což plyne ze seznamů dle § 104 odst. 1 insolvenčního zákona tvořících povinnou přílohu dlužnického insolvenčního návrhu) i možnost uplatnit v insolvenčním řízení neplatnost nebo neúčinnost právních úkonů dlužníka dle § 231 až § 242 insolvenčního zákona. Požadavky na postup likvidátora před podáním insolvenčního návrhu, o němž má být rozhodnuto způsobem předjímaným v ustanovení § 144 odst. 1 insolvenčního zákona, jsou tak zjevnou obdobou postupu insolvenční správce při zjišťování majetkové podstaty dlužníka po rozhodnutí o úpadku.

Za tohoto stavu se logicky druhé posouzení téhož (majetkových poměrů dlužníka) po rozhodnutí o úpadku a o způsobu řešení dlužníkovy úpadku (jinou osobou, jmenovanou ovšem insolvenčním soudem rovněž ze seznamu insolvenčních správců) jeví nadbytečným.

Lze totiž očekávat, že výsledek šetření majetkových poměrů dlužníka, v jehož rámci insolvenční správce po vydání rozhodnutí o úpadku rovněž vychází (v intencích § 211 odst. 1 insolvenčního zákona) především ze seznamu majetku sestaveného dlužníkem, bude zpravidla týž.

Z požadavků kladených na osobu likvidátora, jehož prostřednictvím jedině může dlužník iniciovat rozhodnutí dle § 144 odst. 1 insolvenčního zákona (srov. i § 3 odst. 1 a § 18 odst. 1 písm. b/ zákona o insolvenčních správcích) plyne očekávání, že půjde o osobu odborně zdatnou, schopnou sestavit řádně seznamy uvedené v § 104 odst. 1 insolvenčního zákona, věrně odrážející majetkové poměry dlužníka, jakož i odpovědně posoudit možnost uplatnění neplatnosti či neúčinnosti právních úkonů dlužníka v insolvenčním řízení.

V takto ustaveném rámci činí Nejvyšší soud pro poměry dané věci následující závěry.

1/ K možnosti věřitele uplatnit tvrzení o majetku dlužníka z neúčinných právních úkonů po rozhodnutí o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku.

Je žádoucí, aby věřitelé, kteří mají informace o majetku dlužníka a jeho právních úkonech, jež by bylo možno v insolvenčním řízení zpochybnit, sdělili tyto skutečnosti insolvenčnímu soudu již k jeho výzvě dle § 144 odst. 1 písm. e/ insolvenčního zákona (bez zřetele k tomu, že se dosud nestali účastníky insolvenčního řízení). Předpokládá se, že takový postup insolvenčnímu soudu umožní řádně prověřit (vyšetřit) majetkové poměry dlužníka před případným zamítnutím insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku. Dovolateli však lze přisvědčit v tom, že odvolací soud je povinen přihlídnout i k údajům, které věřitelé v tomto směru uplatní (až) v odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku.

Zvláštní povaha rozhodnutí o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku se v této souvislosti prosadila (shodně s praxí ustanovenou pro konkursní poměry podle zákona o konkursu a vyrovnání) i požadavkem soudní praxe na její promítnutí (signalizaci) ve výrokové části rozhodnutí; srov. např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. března 2008, sen. zn. 1 VSPH 6/2008, uveřejněné pod číslem 48/2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek a v dřívějších konkursních poměrech již R 52/1998, str. 186-187 (362-363).

Z ustanovení § 144 insolvenčního zákona nevyplývá, že by ve výzvě věřitelům (§ 144 odst. 1 písm. e/ insolvenčního zákona) měla být stanovena propadná lhůta, po jejímž uplynutí by věřitelé ztratili možnost účinně uplatňovat nové skutečnosti o majetkových poměrech dlužníka. Dovolatel správně vystihl, že ve prospěch uvedeného výkladu lze argumentovat i ustanovením § 144 odst. 3 insolvenčního zákona, které přiznává právo podat odvolání proti usnesení o zamítnutí návrhu pro nedostatek majetku dlužníka i věřitelům, kteří (dosud) nejsou účastníky insolvenčního řízení.

Ostatně, již v usnesení ze dne 29. dubna 2010, sen. zn. 29 NSČR 30/2009, uveřejněném pod číslem 14/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyšší soud uzavřel, že přiměřené uplatnění ustanovení občanského soudního řádu o koncentraci řízení je pro první fázi insolvenčního řízení (jež končí rozhodnutím o insolvenčním návrhu) vyloučeno. V usnesení ze dne 30. listopadu 2011, sen. zn. 29 NSČR 23/2011, uveřejněném pod číslem 43/2012 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek k tomu Nejvyšší soud doplnil, že s výjimkou omezení založených pro řízení o odvolání dlužníka proti rozhodnutí o úpadku úpravou obsaženou v § 141 insolvenčního zákona se pro odvolací řízení přiměřeně uplatňují ustanovení občanského soudního řádu platná pro odvolání projednávaná a rozhodovaná v systému úplné apelace.

Napadené usnesení však s tímto výkladem není v rozporu. Odvolací soud totiž dospěl k závěru o nedůvodnosti podaného odvolání nikoli proto, že by se odmítl zabývat věřitelem uplatněnými (byť až v odvolacím řízení) tvrzeními o majetku dlužníka, nýbrž proto, že uzavřel, že věřitel neuvedl žádná konkrétní tvrzení o údajném vyvedení „majetku a pohledávek“ z majetku společnosti (dlužníka).

2/ K povaze zprávy likvidátora dle § 144 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona.

Jak plyne ze závěrů formulovaných výše, koncepce ustanovení § 144 insolvenčního zákona vychází z toho, že majetkové poměry dlužníka, včetně možného posouzení neplatnosti nebo neúčinnosti jeho právních úkonů dle § 231 až § 242 insolvenčního zákona, prověří soudem jmenovaný (na společnosti nezávislý) likvidátor, u něhož se předpokládá potřebná kvalifikace (jelikož jde o osobu vybranou ze seznamu insolvenčních správců)

Likvidátor, jenž podá insolvenčnímu soudu zprávu dle § 144 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona a neuhradí zálohu na náklady insolvenčního řízení (§ 144 odst. 2 insolvenčního zákona), tak činí s vědomím, že insolvenční návrh může být zamítnut pro nedostatek majetku. Likvidátor nese (i vůči věřitelům dlužníka) plnou odpovědnost za správnost údajů obsažených ve zprávě dle § 144 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona a v seznamech předložených dle § 104 odst. 1 insolvenčního zákona.

Úkolem insolvenčního soudu za této situace není z úřední činnosti posuzovat (šetřit), zda likvidátor přistoupil k vyhotovení zprávy „jen formálně“, jaké měl k dispozici doklady (zda a v jakém rozsahu prověřil účetnictví dlužníka) a zda vycházel z dalších informací poskytnutých mu statutárními orgány dlužníka.

K iniciaci možného šetření nesouladu mezi údaji obsaženými ve zprávě dle § 144 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona a údaji o majetku dlužníka uvedenému v seznamu dle § 104 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona slouží (neplyne-li pochybnost o správnosti uvedených údajů z dosavadního obsahu spisu) právě postupy předepsané úpravou obsaženou v ustanovení § 144 odst. 1 písm. d/ a e/ insolvenčního zákona.

Vyplývá-li ze seznamu majetku dle § 104 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona, ze zprávy likvidátora dle § 144 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona a z dosavadního šetření insolvenčního soudu, že dlužník nemá žádný majetek, lze opačný závěr (vylučující zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku) přijmout jen na základě konkrétních tvrzení o tom, že dlužník majetek má (a jaký), případně konkrétních tvrzení o neplatných nebo odporovatelných právních úkonech dlužníka.

V posuzované věci věřitel v průběhu odvolacího řízení žádné konkrétní tvrzení o majetku dlužníka nebo o neplatných anebo odporovatelných právních úkonech dlužníka neuplatnil. Rozhodně za ně nelze považovat pouhý poukaz na výši závazků dlužníka (6.454.847,- Kč) a konstatování, že „není možné, aby takové závazky vznikly bez odezvy na straně aktiv“, takže aktiva společnosti buď byla převedena na jinou osobu v době, kdy se společnosti dařilo, nebo společnost žádná aktiva nikdy neměla, a pak by podvodné jednání spočívalo ve „vylákání částek z věřitelů společnosti bez náležitého protiplnění“. Taková (nezpůsobilá) argumentace vychází z nesprávného (ve své obecnosti) předpokladu, že obchodní společnost, která skončila bez majetku, se do tohoto stavu musela dostat protiprávním jednáním.

Tomu, aby dovolací soud mohl přihlídnout k tvrzením dovolatele o majetku dlužníka v roce 2005, dovozovaným z výroční zprávy dlužníka za uvedené období, brání ustanovení § 241a odst. 4 o. s. ř.

Dovolateli se tudíž v rovině právního posouzení věci nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí.

V mezích dovolacího důvodu dle § 241 odst. 2 písm. a/ o. s. ř. dovolatel neuplatňuje (argumentačně nerozlišuje) jiná tvrzení než ta, s nimiž se Nejvyšší soud vypořádal v mezích právního posouzení věci. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se nepodávají ani ze spisu. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl dle § 243b odst. 2 o. s. ř. jako neopodstatněné.

Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že nepřehlédl, že dlužník byl po právní moci napadeného rozhodnutí vymazán (k 28. červenci 2011) z obchodního rejstříku a to právě na základě napadeného rozhodnutí (§ 144 odst. 4 insolvenčního zákona). Shodně s praxí, kterou v této souvislosti ustavil v konkursních poměrech při výkladu ustanovení § 12a odst. 4 ZKV (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. února 2010, sp. zn. 29 Cdo 498/2008, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročníku 2010, pod číslem 138) však uzavírá, že skutečnost, že po právní moci usnesení, jímž odvolací soud potvrdil usnesení insolvenčního soudu o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku, byl dlužník na základě tohoto usnesení vymazán z obchodního rejstříku, nebrání věcnému projednání dovolání proti takovému usnesení odvolacího soudu.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)